

Arrest

nr. 235 727 van 30 april 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 november 2019, waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet langer mag worden verlengd, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 20 november 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 april 2017 verklaart de verzoekende partij zich vluchteling in België. Op 16 november 2017 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 23 november 2011 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker

(bijlage 13*quinquies*) genomen. Op 16 april 2018, bij arrest nr. 202 433, weigert ook de Raad haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 26 april 2018 wordt ten aanzien van de verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) genomen, maar op 19 juni 2018 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.2 Op 23 juni 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 17 oktober 2018 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de documenten. Zij wordt in het bezit gesteld van een A-kaart, zijnde een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR), geldig tot 14 november 2019.

1.3 Op 29 oktober 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag tot verlenging van het BIVR in.

1.4 Op 20 november 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij het BIVR, voordien toegestaan op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, niet langer mag worden verlengd. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 12 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) A(…) K(…), F(…) R.R.Nr : (…)
Geboren te (…)/1979
Nationaliteit: Somalië
Adres: (…)

*Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 29/10/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.*

*Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9*ter* op 23/08/2018. Dat dit verzoek door onze diensten op 17/10/2018 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.*

Reden :

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 14/11/2019), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene dient door uw diensten te worden ingehouden en betrokkene dient afgevoerd te worden uit het Vreemdelingenregister wegens verlies verblijfsrecht. (...)

1.5 Op 20 november 2019 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 12 december 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

*“(...) De mevrouw,
Naam + voornaam: A(...) K(...), F(...)
geboortedatum: (...).1979
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Somalië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 29/10/2019 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 20/11/2019. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij met betrekking tot de tweede bestreden beslissing een exceptie van onontvankelijkheid op, omdat er onvoldoende samenhang zou bestaan tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

3.2 De Raad wijst erop dat meerdere beslissingen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig kunnen worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er

moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Ter terechtzitting van 20 februari 2020 geeft de verzoekende partij aan dat er wel voldoende samenhang is: het bevel om het grondgebied te verlaten werd enkel en alleen genomen omdat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was verworpen, de beslissingen werden op dezelfde dag genomen en betekend en het is heel duidelijk dat het bevel werd genomen omdat de beslissing inzake het voormelde artikel 9ter werd genomen. Zij besluit dat de samenhang niet kan worden betwist. De verwerende partij verwijst naar haar nota met opmerkingen.

De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing een beslissing betreft waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet langer mag worden verlengd. Deze beslissing vermeldt uitdrukkelijk dat ze werd genomen overeenkomstig artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 9 luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

Het voormelde artikel 13, § 3, 2° luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :
2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.”

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat deze werd genomen omdat de verzoekende partij krachtens artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet niet langer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Vervolgens wordt concreet gemotiveerd dat de aanvraag die op 29 oktober 2019 werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op 20 november 2011 werd geweigerd. Aldus blijkt de samenhang tussen een niet-verlenging van het BIVR en een bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen uit de toepasselijke wettelijke bepalingen, maar wordt in de tweede bestreden beslissing bovendien zelfs uitdrukkelijk verwezen naar de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg staat onmiskenbaar vast dat de tweede bestreden beslissing samenhangt met de eerste bestreden beslissing.

In de geschetste omstandigheden kan de verwerende partij niet ernstig voorhouden dat er geen samenhang zou zijn tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

De Raad benadrukt nogmaals dat het uitsluitend aan de rechter toekomt om te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. De tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, werd *in casu* immers slechts genomen omdat de aanvraag tot verlenging van het BIVR op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet door middel van de eerste bestreden beslissing werd geweigerd. De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen. De exceptie van een gebrek aan samenhang kan niet worden bijgetreden. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is dan ook ontvankelijk.

3.3 Het beroep is in zijn geheel ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 9ter en 13, § 3 van de vreemdelingenwet, van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De bevoegde overheden en de arts-adviseur dienen hun beslissingen te nemen met de nodige omzichtigheid en de in acht name van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het specifiek houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing.

Eerst en vooral dringt de vraag zich op of er wel sprake is van gewijzigde omstandigheden.

Artikel 9 van het KB van 17 mei 2007 stelt: (...)

Verzoekster werd inderdaad zoals de arts-adviseur schrijft behandeld voor een rectovaginale fistel, die het gevolg was van extreem seksueel geweld (zie stuk 5). De ingreep was inderdaad zoals de arts-adviseur schrijft vrij succesvol.

Verzoekster heeft echter ook na deze operatie nog steeds zorgen nodig. Zulks zou evident moeten zijn voor een arts die kennis heeft genomen van de ernst van de door verzoekster opgelopen letsels en blijkt ook (impliciet) uit de voorgelegde medische attesten.

Er is ten andere reeds gebleken dat verdere opvolging nodig is. Zoals blijkt uit stuk 6 werd verzoekster op 9 januari 2020 opnieuw geopereerd om pijnlijk littekenweefsel, veroorzaakt door de behandeling voor een rectovaginale fistel, te verwijderen. Het is zeer waarschijnlijk dat de noodzaak tot verdere behandeling zich in de toekomst opnieuw zal voordoen, en deze behandeling is (zoals werd erkend door verwerende partij in de initiële verblijfsmachtiging) niet beschikbaar of toegankelijk in Somalië.

Bovendien stellen alle medische attesten, zoals ook wordt beaamd in de bestreden beslissing dat er een ernstige kans is op recidive bij eventuele nieuwe gevallen van seksueel geweld of bij een volgende zwangerschap. Indien een dergelijk recidive zich zou voordoen is er geen behandeling voorhanden in Somalië

Aangezien een volgende zwangerschap en zelfs seksueel geweld in Somalië helaas niet “zuiver speculatief” zijn maar een behoorlijke waarschijnlijkheid (zie infra p. 4 e.v.), kan in deze omstandigheden bezwaarlijk worden gesteld dat “de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben”.

4.1.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 9ter van de Vreemdelingenwet;*
- art. 13, §3 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 9 van het Vreemdelingenbesluit;*
- (...)*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat zij ook na haar operatie nog steeds zorgen nodig zou hebben. Zij stelt dat het zeer waarschijnlijk is dat de noodzaak tot verdere behandeling zich in de toekomst opnieuw zou voordoen en dat deze behandeling niet beschikbaar of toegankelijk zou zijn in Somalië.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23.08.2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij voerde aan dat zij behandeld moest worden voor een rectovaginale fistel.

Dit verzoek werd op 17.10.2018 gegrond verklaard waarna verzoekende partij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 29.10.2019 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Ter staving van haar aanvraag tot verlenging heeft verzoekende partij de volgende stukken voorgelegd:

- een standaard medisch getuigschrift van ongekende datum van dr. C(...) met de volgend informatie:
 - o ingreep voor rectovaginale fistel na 6 zwangerschappen
 - o heden continent met nog urinair urge incontinentie
 - o recidief mogelijk bij recidief van verkrachting of zwangerschap
- een verslag dd. 12.09.2019: goed resultaat na ingreep. Kans op recidief bij volgende zwangerschap en vaginale bevalling;
- verslag van de hospitalisatie november 2018.

Verweerder heeft de medische attesten ter beoordeling voorgelegd aan een arts-adviseur, die in zijn advies dd. 14.11.2019 tot het besluit kwam dat verzoekende partij niet langer lijdt aan de ziekte waarvoor zij destijds een verblijfsvergunning om medische redenen verkregen had.

Inderdaad, uit de door verzoekende partij voorgelegde medische attesten blijkt dat de vereiste ingreep, nl. de behandeling van een rectovaginale fistel, in november 2018 werd uitgevoerd. Verzoekende partij heeft ook een rapportering voorgelegd waarin vermeld wordt dat het resultaat van de ingreep gunstig is. Er wordt geen enkele nazorg of verdere behandeling vermeld.

De arts-adviseur is derhalve geheel terecht tot het besluit gekomen dat de reden waarvoor verzoekende partij een verblijfsvergunning om medische redenen verkregen had, volledig vervallen is.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk erkent dat de ingreep succesvol was.

Zij beweert echter dat zij ook na deze operatie nog steeds zorgen nodig zou hebben.

Verweerder laat gelden dat de bewering van verzoekende partij niet strookt met de medische stukken die verzoekende partij heft voorgelegd. Verweerder herhaalt dat er in de rapportering geen enkele nazorg of verdere behandeling vermeld wordt.

Het betoog van verzoekende partij mist grondslag.

In de mate dat verzoekende partij aanvoert dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de noodzaak tot verdere behandeling zich in de toekomst opnieuw zal voordoen en dat er een ernstige kans is op recidive bij eventuele nieuwe gevallen van seksueel geweld of bij een volgende zwangerschap, heeft de arts-adviseur geheel terecht gemotiveerd dat deze argumenten zuiver speculatief zijn en niet vallen onder de voorwaarden van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van het advies dd. 14.11.2019.

Er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de Minister zich geheel terecht gesteund heeft op dit medisch advies teneinde de aanvraag tot verlenging van het BIVR te weigeren.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.1.3 De verzoekende partij verwijst in de hoofding van haar betoog slechts naar wetsbepalingen die betrekking hebben op de formele motiveringsplicht. Uit het betoog zelf blijkt echter dat zij de eerste bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name de hoger geciteerde artikelen 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, en artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 9ter luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)

In casu diende de verzoekende partij op 23 juni 2018 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In zijn medisch advies van 20 september 2018 oordeelde de ambtenaar-geneesheer onder meer het volgende:

“(...) Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 39-jarige vrouw die slachtoffer werd van genitale verminking in de 3de graad en die in haar 39ste zwangerschapsweek van haar 3de kind zware traumata opliep aan het perineum (scheidingswand tussen anus en vagina), waarbij er één en mogelijks 2 fistels gevormd werden tussen de vagina en het rectum en de sluitspieren (sfincters) niet meer werken. Betrokkene is incontinent voor stoelgang geworden en verliest bovendien continu stoelgang langs de vagina.

Er is nood aan pre-operatieve chirurgische oppuntstelling en reconstructieve chirurgie met revalidatie achteraf.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is: het is momenteel nog steeds niet mogelijk om betrouwbare informatie te bekomen over beschikbare medische zorgen in Somalië.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de één of mogelijk twee ano/recto-vaginale fistels en de destructie van het perineum bij Mevr. A(...) K(...) momenteel een reel risico vormen voor haar leven of fysieke integriteit, gezien er niet gegarandeerd kan worden dat er een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Somalië.

Derhalve is vanuit medisch standpunt een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Somalië, voor de duur van één jaar niet aangewezen. (...)

Op 17 oktober 2018 werd de verzoekende partij vervolgens gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van één jaar.

Op 20 november 2019 besliste de gemachtigde door middel van de eerste bestreden beslissing echter om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag van 29 oktober 2019 tot verlenging van het BIVR. Hierbij werd verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 14 november 2019 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht het volgende advies uit:

“(...) A(...) K(...) F(...)

Vrouwelijk

nationaliteit: Somalië

geboren te (...) op (...).1979

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd reeds eerder een advies verleend door collega dr. D(...) (d.d. 20-9-2018) omwille van ontbreken van adequate behandeling het thuisland, Somalië.

1. Hiervoor maak ik gebruik van de attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies:

- Standaard medisch getuigschrift dd. ? van dr. C(...), gynaecoloog, met de volgende informatie:
 - o Ingreep voor rectovaginale fistel na 6 zwangerschappen*
 - o Heden continent met nog urinair urge incontinentie*
 - o Recidief mogelijk bij recidief van verkrachting of zwangerschap**
- Verslag dd. 12-9-2019: goed resultaat na ingreep. Kans op recidief bij volgende zwangerschap en vaginale bevalling*
- Verslag van de hospitalisatie november 2018*

2. Actuele aandoening(en) en behandeling

Uit de aangeleverde informatie kunnen we het volgende besluiten:

- *Het betreft een dame van heden 40 jaar afkomstig van Somalië*
- *Zij verkreeg een verblijfsvergunning van 1 jaar voor de behandeling van een rectovaginale fistel*
- *De ingreep werd uitgevoerd in november 2018*
- *In de rapportering wordt vermeld dat het resultaat van ingreep gunstig is. Betrokkene is volledig continent voor stoelgang en urine*
- *De urge incontinentie voor urine wordt niet als pathologisch weerhouden vermits dit een zeer frequent verschijnsel is bij dames na een bevalling. Hiervoor bestaat evenmin een specifieke therapie. Bekkenbodemoefeningen zijn aangewezen.*
- *In de rapportering wordt geen enkele nazorg of verdere behandeling vermeld.*

We kunnen dus besluiten dat de reden waarvoor betrokkene een verblijfsvergunning om medische redenen verkregen had volledig vervalt.

De argumenten van mogelijk recidief na verkrachting of volgende zwangerschap zijn zuiver speculatief en vallen niet onder de voorwaarden van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

3. Conclusie

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Bijgevolg stel ik vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd. (...)"

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarvan het een integraal deel uitmaakt.

In casu is de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 14 november 2019 van oordeel dat niet langer sprake is van een aandoening in de zin van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, los van de vraag of een adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst, met name Somalië. Hij besluit immers, nadat hij is ingegaan op de in het kader van de aanvraag tot verlenging van 29 oktober 2019 voorgelegde documenten, dat de reden waarvoor de verzoekende partij een verblijfsvergunning had verkregen, volledig vervalt. Hij overweegt hierbij dat de verzoekende partij een verblijfsvergunning van één jaar verkreeg voor de behandeling van een rectovaginale fistel, dat de ingreep werd uitgevoerd in november 2018, dat in de rapportering wordt vermeld dat het resultaat van de ingreep gunstig is (de verzoekende partij is volledig continent voor stoelgang en urine) en dat er in de rapportering geen enkele nazorg of verdere behandeling wordt vermeld. De ambtenaar-geneesheer weerhoudt de urge incontinentie voor urine niet als pathologisch, vermits dit een zeer frequent verschijnsel is bij dames na een bevalling, dat er hiervoor evenmin een specifieke therapie bestaat en dat bekkenbodemoefeningen aangewezen zijn. De ambtenaar-geneesheer stelt vervolgens dat de argumenten van mogelijk recidief na verkrachting of volgende zwangerschap zuiver speculatief zijn en niet onder de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet vallen. De ambtenaar-geneesheer concludeert dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in het voormelde artikel 9ter, § 1, eerste lid en dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 omdat de

omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de vraag zich opdringt of er wel sprake is van gewijzigde omstandigheden. Zij geeft aan dat zij, zoals de ambtenaar-geneesheer schrijft, inderdaad werd behandeld voor een rectovaginale fistel, die het gevolg was van extreem seksueel geweld, en dat deze ingreep inderdaad vrij succesvol was. Zij voert echter aan dat zij ook na deze operatie nog steeds zorgen nodig heeft, dat zulks evident zou moeten zijn voor een arts die kennis heeft genomen van de ernst van de door haar opgelopen letsels en dat dit ook (impliciet) blijkt uit de voorgelegde medische attesten. Zij wijst erop, met verwijzing naar stuk 6 bij haar verzoekschrift, dat reeds is gebleken dat verdere opvolging nodig is, want dat zij op 9 januari 2020 opnieuw werd geopereerd om pijnlijk littekenweefsel, veroorzaakt door de behandeling voor een rectovaginale fistel, te verwijderen. Volgens de verzoekende partij is het zeer waarschijnlijk dat de noodzaak tot verdere behandeling zich in de toekomst opnieuw zal voordien en is deze behandeling, zoals werd erkend door de gemachtigde in de initiële verblijfsmachtiging, niet beschikbaar of toegankelijk in Somalië. De verzoekende partij wijst verder erop dat er een ernstige kans op recidive bestaat bij eventuele nieuwe gevallen van seksueel geweld of bij een volgende zwangerschap, en dat er, indien een dergelijke recidive zich zou voordoen, geen behandeling voorhanden is in Somalië. Zij besluit dat, aangezien een volgende zwangerschap en zelfs seksueel geweld in Somalië helaas niet “zuiver speculatief” zijn, maar een behoorlijke waarschijnlijkheid (zij verwijst hierbij naar haar uiteenzetting in het kader van het tweede middel), bezwaarlijk kan worden gesteld dat “de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben”.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde, op basis van artikel 13 van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, is gemachtigd om na te gaan of de verzoekende partij, voor wie medische elementen werden voorgelegd, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op grond waarvan eerder een tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was toegekend. Het komt in dit kader toe aan de gemachtigde om na te gaan of de omstandigheden op grond waarvan de tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend, nog steeds bestaan en of deze dermate ingrijpend zijn gewijzigd dat een machtiging niet langer nodig is. Zoals hoger reeds is gebleken, heeft de ambtenaar-geneesheer op 14 november 2019 een advies in dit verband opgesteld en heeft hij geoordeeld dat een verblijfsmachtiging niet langer nodig is.

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de ambtenaar-geneesheer in dit kader weliswaar over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt en dat de Raad deze beoordeling niet mag maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat de omstandigheden dermate en op niet-voorbijgaande wijze zijn gewijzigd dat de verblijfsmachtiging niet langer nodig is. De Raad benadrukt dat de beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer niet betekent dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van de verlenging van het verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cf. RvS 18 september 2013, nr. 224.723). Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten. Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleefde en op basis van dit advies tot een niet-verlenging van het BIVR werd besloten, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing waarin het BIVR niet wordt verlengd. Het is de verzoekende partij derhalve toegelaten om de onwettigheden die aan dit advies kleven aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde genomen beslissing tot niet-verlenging (cf. RvS 28 juni 2011, nr. 214.213; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet betwist dat de verblijfsmachtiging op 17 oktober 2018 aan de verzoekende partij werd toegestaan, opdat zij een behandeling zou kunnen ondergaan voor één of twee rectovaginale fistels. Overeenkomstig het oorspronkelijke medische advies van 20 september 2018 betrof het de volgende behandeling: “*Er is nood aan pre-operatieve chirurgische oppuntstelling en reconstructieve chirurgie met revalidatie achteraf.*” De verzoekende partij betwist niet dat de chirurgische ingreep op 30 november 2018 heeft plaatsgevonden. Ook betwist zij niet dat deze ingreep volgens de behandelende artsen succesvol was.

Volgens de verzoekende partij heeft zij echter ook na de voormelde operatie nog steeds zorgen nodig en blijkt dit ook (impliciet) uit de in het kader van de verlenging van het BIVR voorgelegde attesten. De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer aangeeft dat er in de rapportering geen enkele nazorg of

verdere behandeling wordt vermeld. Uit het administratief dossier blijkt echter niet alleen dat de verzoekende partij volgens het in het medisch advies vermelde "*verslag van de hospitalisatie*" van 6 december 2018 op 11 december 2019 opnieuw op consultatie moest komen bij prof. G. C., de chirurg die de ingreep heeft uitgevoerd, bovendien heeft de verzoekende partij ook een medisch verslag van dr. S. V. van 18 september 2019 voorgelegd, waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij sinds de ingreep pijn heeft bij de stoelgang en als zij zit. Als conclusie wordt aangegeven dat "*2 petits ponts muqueux périnéaux*" onder lokale verdoving of "*en SOP*" losgemaakt ("*relâcher*") moeten worden. In het voormelde attest wordt aldus aangegeven dat nood is aan een opvolgoperatie. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer, door zonder meer te stellen dat "*in de rapportering [...] geen enkele nazorg of verdere behandeling [wordt] vermeld*", geen rekening heeft gehouden met en gemotiveerd omtrent alle gegevens van het dossier, en op die manier het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn opsomming van de door hem voor het opstellen van zijn advies gebruikte "*attesten die ons werden bezorgd sinds het vorig advies*" wel melding maakt van het voormelde "*verslag van de hospitalisatie*" van 6 december 2018, maar dat het voormelde medisch attest van 18 september 2019 niet wordt vermeld. Er kan echter niet worden voorgehouden dat dit medisch attest niet zou zijn voorgelegd door de verzoekende partij. Het bevindt zich, net als de wel opgesomde medische documenten (en een aantal andere, eveneens niet opgesomde documenten), immers in het administratief dossier, en wel in de afzonderlijke map "*medische documenten 9ter*".

Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat *in casu* zelfs reeds gebleken is dat verdere opvolging daadwerkelijk noodzakelijk was. Zij wijst immers erop dat zij op 9 januari 2020 opnieuw werd geopereerd. Het stuk 6 dat zij bij haar verzoekschrift voegt, betreft twee medische attesten die dateren van na de bestreden beslissing, een stuk opgesteld door de voormelde dr. S. V. van 17 december 2019 en een stuk opgesteld door dr. M. C. van onbekende datum (op dit stuk wordt weliswaar 22 mei 2018 als datum vermeld, maar aangezien het verwijst naar de operatie die plaatsvond in november 2018, kan deze datum niet kloppen). In het attest van 17 december 2019 verwijst dr. S. V. opnieuw naar de pijn tijdens de stoelgang en het zitten en wijst zij erop dat "*2 petits ponts muqueux*" tussen vagina en anus trekken. Als besluit stelt zij voor de twee "*ponts muqueux*" onder verdoving uit te snijden. In het ongedateerde attest stelt dr. M. C. dat de verzoekende partij op 9 januari zal worden geopereerd met het oog op het corrigeren van complicaties gelinkt aan haar fisteloperatie van 2018 en dat het gaat om een uitsnijding van "*ponts muqueux cicatriciels douloureux*".

De Raad benadrukt dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer van deze stukken geen kennis konden hebben en ermee op zich aldus geen rekening konden houden. De vastgestelde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht vloeit dan ook niet voort uit het miskennen van deze nieuwe stukken. Uit de betrokken stukken blijkt echter wel des te meer dat het betoog van de verzoekende partij in het verzoekschrift niet kan worden afgedaan als louter speculatief en deze stukken benadrukken des te meer het belang voor de ambtenaar-geneesheer om de stukken die hem wel werden voorgelegd, zoals het voormelde medisch attest van 18 september 2019, waarin dr. S. V. uitdrukkelijk wijst op de nood aan een opvolgoperatie, daadwerkelijk te beoordelen. *In casu* is de ambtenaar-geneesheer immers niet verder gegaan dan de foutieve stelling dat geen enkele nazorg of verdere behandeling werd gerapporteerd. Bijgevolg heeft hij ook niet verder onderzocht of de reeds als noodzakelijk gerapporteerde opvolgoperatie volgens hem daadwerkelijk noodzakelijk is, wat de eventuele gevolgen ervan zijn voor de medische toestand van de verzoekende partij, en of de desgevallend noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Somalië. Ook omtrent de reeds voorziene opvolgafpraak bij prof. G. C. wordt geenszins gemotiveerd. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter niet in de plaats van de ambtenaar-geneesheer over deze medische elementen kan oordelen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat het medisch advies van 14 november 2019, waarop de eerste bestreden beslissing van 20 november 2019 uitdrukkelijk is gesteund, is aangetast door een zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek, met name wat betreft de noodzaak aan nazorg of verdere behandeling. De vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat zulke nazorg of verdere behandeling niet wordt vermeld in de rapportering, beantwoordt niet aan de gegevens van het dossier en kan dan ook niet overeind blijven. Bijgevolg kan ook de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat kan worden besloten dat de reden waarvoor de verzoekende partij een verblijfsvergunning om medische redenen verkregen had, volledig verval, niet langer overeind blijven. Hetzelfde geldt voor de globale conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een

aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is, waarbij hij vaststelt dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van het voormelde artikel. Ten slotte kan ook de daaropvolgende conclusie niet overeind blijven dat de verzoekende partij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd. Zodoende moet de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, worden vernietigd. Dit advies is immers, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en zoals hoger reeds gesteld, beslissend voor de niet-verlenging van het eerder op grond van het voormelde artikel 9ter toegestane BIVR van de verzoekende partij.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij slechts naar het medisch attest van 14 november 2019 en herhaalt zij meermaals dat er geen enkele nazorg of verdere behandeling wordt vermeld. Zij stelt dat de bewering van de verzoekende partij dat zij ook na de operatie (van 2018) nog steeds zorgen zou nodig hebben, niet strookt met de medische stukken die de verzoekende partij had voorgelegd, maar gaat geenszins in op de voorgelegde stukken waarin wel degelijk sprake is van opvolging, nazorg en/of verdere behandeling. Verder geeft de verwerende partij nog aan dat de ambtenaar-geneesheer geheel terecht zou hebben gemotiveerd dat (onder meer) het argument dat de noodzaak tot verdere behandeling zich in de toekomst opnieuw zal voordien, zuiver speculatief is en niet valt onder de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zoals verder nog zal blijken, oordeelt de ambtenaar-geneesheer dit enkel met betrekking tot "*de argumenten van mogelijk recidief na verkrachting of volgende zwangerschap*". Zoals reeds herhaaldelijk vastgesteld, spreekt de ambtenaar-geneesheer zich immers niet inhoudelijk uit over eventuele nazorg en verdere behandeling, maar heeft hij zich beperkt tot de (foutieve) stelling dat zulke nazorg of verdere behandeling niet wordt vermeld in de rapportering. Met dit betoog kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en van de artikelen 9ter en 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Deze vaststelling volstaat reeds om de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

In de tweede plaats gaat de verzoekende partij in haar eerste middel in op de volgende overweging in het medisch advies: "*De argumenten van mogelijk recidief na verkrachting of volgende zwangerschap zijn zuiver speculatief en vallen niet onder de voorwaarden van het artikel 9ter van de vreemdelingenwet.*"

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat in verschillende van de op 29 oktober 2019 voorgelegde medische attesten melding wordt gemaakt van mogelijke recidive in geval van verkrachting, zwangerschap en/of vaginale bevalling. Zo antwoordt de voormelde dr. M. C. in het standaard medisch getuigschrift van onbekende datum zowel op vraag B (diagnose) als op vraag D (gevolgen bij stopzetting van de behandeling) dat elke herhaling van verkrachting en elke nieuwe vaginale bevalling zal leiden tot een terugkeer van de fistel. In het kader van vraag D voegt hij toe dat er in Somalië geen toegang tot een keizersnede is. In een medisch attest van 10 september 2019 stelt diezelfde dr. M. C. nogmaals dat elke nieuwe zwangerschap en eventuele bevalling de kwetsbare toestand van de verzoekende partij in gevaar zou brengen, en dat hetzelfde geldt voor een herhaling van verkrachting. Hij geeft aan dat daarom wordt gevraagd dat de verzoekende partij in veiligheid in België kan blijven. Ten slotte attesteren de voormelde prof. G. C. en prof. D. M. in een document van 12 september 2019 de risico's voor de verzoekende partij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, Somalië. Zij wijzen erop dat haar fistel is veroorzaakt door verkrachtingen begaan met extreem geweld en dat zij zich daarom ongerust maken aangaande een terugval in het geval van een nieuwe seksuele agressie. Zij geven aan dat haar veiligheid op geen enkele manier is gegarandeerd in haar land, waar zij het risico loopt om te worden gestraft omdat zij heeft proberen te vluchten. Zij stellen dat een nieuwe vaginale bevalling eveneens een evidente oorzaak van een terugkeer van de perineale scheur en de fistel zou zijn, en dat toegang tot een keizersnede in Somalië een illusie is. Zij besluiten dat een terugkeer voor de verzoekende partij naar Somalië volgens hen evidente risico's met zich meebrengt, die haar fysieke integriteit, waarvoor zij zijn tussengekomen om deze eindelijk te herstellen, in gevaar kunnen brengen.

Verder voegt de verzoekende partij bij haar verzoekschrift twee rapporten die betrekking hebben op de situatie in Somalië om aan te tonen dat verkrachting in Somalië wijdverspreid is. Het betreft enerzijds het “2016 Country Reports on Human Rights Practices - Somalia” van het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd op 3 maart 2017 en online beschikbaar. Anderzijds betreft het “Algemeen Ambtsbericht Zuid- en Centraal-Somalië, gecorrigeerde versie” van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken van november 2017 en eveneens online beschikbaar. Uit het arrest nr. 202 433 van 16 april 2018, waarin de Raad aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert en dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partij met verwijzing naar deze rapporten inderdaad reeds argumenteerde dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat verkrachting in Somalië wijdverspreid is.

Het is voor de Raad echter niet nodig om na te gaan of de verzoekende partij terecht aanvoert dat, aangezien een volgende zwangerschap en zelfs seksueel geweld in Somalië helaas niet “zuiver speculatief” zijn maar een behoorlijke waarschijnlijkheid (met verwijzing naar de relevante uiteenzetting in het kader van het tweede middel), in deze omstandigheden bezwaarlijk kan worden gesteld dat “de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben”. Hoger is immers reeds vastgesteld dat de vaststelling van het zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek aangaande de nazorg en verdere behandeling volstaat om de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Het gegrond verklaren van het tweede deel van het betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet leiden tot een ruimere vernietiging.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.2.1 In een tweede middel, onder meer gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat (...)

Alle medische attesten, zoals ook wordt beaamd in de bestreden beslissing dat er een ernstige kans is op recidive bij eventuele nieuwe gevallen van seksueel geweld of bij een volgende zwangerschap. Indien een dergelijk recidive zich zou voordoen is er geen behandeling voorhanden in Somalië.

Zoals verzoekster reeds argumenteerde in het verzoekschrift voor uw Raad in het kader van de asielpcedure (waarvan verwerende partij kennis behoort te hebben), blijkt uit objectieve landeninformatie dat verkrachting in Somalië wijdverspreid is:

“Major human rights abuses included killings of civilians by, Somali security forces, al-Shabaab, and unknown assailants. Violence and discrimination against women and girls, including rape and female genital mutilation/cutting (FGM/C), were widespread. Civilians did not have the ability to change their government through free and fair elections.

Other major human rights abuses included disappearances; torture and other cruel, inhuman, or degrading treatment or punishment; harsh prison conditions; arbitrary and politically motivated arrest and detention; denial of fair public trial; use of child soldiers; restrictions on freedoms of speech and press, assembly and association, religion, and movement; forced eviction and relocation of internally displaced persons (IDPs); disruption, diversion, and seizure of humanitarian assistance; corruption; trafficking in persons; abuse of and discrimination against minority clans and persons with disabilities; social stigmatization of lesbian, gay, bisexual, transgender, and inter sex (LGBTI) individuals; restrictions on workers' rights and forced labor, including by children.

Impunity generally remained the norm. Government authorities took minimal steps to prosecute and punish officials who committed violations, particularly military and police officials accused of committing rape, killings, clan violence, and extortion of civilians.

Clan militias and al-Shabaab continued to commit grave abuses throughout the country, including extrajudicial and politically motivated killings; disappearances; cruel and unusual punishment; rape; and attacks on employees of nongovernmental organizations (NGOs), the United Nations, and diplomatic missions. It also blocked humanitarian assistance, conscripted child soldiers, and restricted freedoms of speech, press, assembly, and movement.

AMISOM troops killed civilians and committed sexual abuse and exploitation, including the rape of women and girls (see section I.g.). ” (stuk 7)

“Zoals in de algemene ambtsberichten van 2014 en 2016 is beschreven, is seksueel en huiselijk geweld in Somalië wijd verbreid en worden de daders doorgaans niet bestraft. Tijdens de verslagperiode zou de situatie met betrekking tot seksueel en huiselijk geweld over het algemeen niet veranderd zijn. Er is wetgeving die verkrachting strafbaar stelt. Deze wordt echter zelden in de praktijk gebracht. (...)

In het algemeen is er voor vrouwen geen bescherming van de zijde van de overheid tegen dit soort geweld. De meeste geweldsincidenten tegen vrouwen worden niet gerapporteerd, er heerst een cultuur van straffeloosheid voor wat betreft seksueel en huiselijk geweld. Het gewoonterecht waarmee op dit geweld wordt gereageerd, houdt in dat men een oplossing zoekt tussen de clans van de dader en het slachtoffer.

Vrouwen zelf spelen geen rol bij het oplossen van een dergelijk conflict. Verkrachting en huiselijk geweld worden daarbij gezien als een conflict tussen burgers onderling, hetgeen vaak wordt opgelost door het betalen van geld of een gedwongen huwelijk tussen de dader en het slachtoffer. (...)

Vrouwen in Somalië bleven het slachtoffer van veel conflict-gerelateerd seksueel en huiselijk geweld; verkrachting werd vaak als een oorlogsmethode gehanteerd. De daders waren zowel leden van veiligheidstroepen van de regering, gewapende oppositie, milities, politie, familie, de AMISOM-vredesmacht, als personen in de directe omgeving. Verkrachting werd ook vaak toegepast bij gewapende conflicten tussen clans. ” (stuk 8)

(...)

Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand en de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekster bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoekster. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

(...) Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

4.2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“In de mate dat verzoekende partij art. 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden acht omdat er geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand en haar bijzondere kwetsbaarheid, merkt verweerder op dat dit artikel enkel van toepassing kan zijn wanneer er ten aanzien van een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen wordt. Verweerder herhaalt dat het beroep onontvankelijk is in zoverre gericht tegen het bevel, en verwijst voor zoveel als nodig naar zijn uiteenzetting supra.

Louter ten overvloede, in zoverre Uw Raad zou oordelen dat het beroep gericht tegen het bevel toch ontvankelijk zou zijn, laat verweerder nog gelden dat de verwerende partij haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uitgeput heeft nadat werd beschikt op de door verzoekende partij ingediende aanvraag tot medische regularisatie (in casu bestaande uit een aanvraag tot verlenging van de toegestane machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet).

Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie in die zin R.v.v. nr. 203.926 dd. 17.05.2018).

Verweerder benadrukt dat de arts-adviseur in zijn advies dd. 14.11.2019 heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.

Met haar beschouwingen als dat haar gezondheidstoestand problematisch zou zijn en dat zij bijzondere kwetsbaar zou zijn, gaat verzoekende partij geheel onterecht voorbij aan de bevindingen van de arts-adviseur die de medische toestand van verzoekende partij op gedegen wijze onderzocht heeft.

Het betoog van verzoekende partij mist grondslag.

Verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht besliste dat er aan verzoekende partij zowel een beslissing tot weigering van de verlenging van het verblijf o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet als een het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) diende te worden betekend.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

4.2.3 Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Er wordt niet betwist dat de tweede bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met haar gezondheidstoestand en haar bijzondere kwetsbaarheid bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Zij stelt dat uit niets blijkt dat de gemachtigde gekeken heeft naar haar problematische gezondheidstoestand en dat het dan ook duidelijk is dat hij artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen niet dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zelf geen rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Ook haalt zij niet aan dat hiermee elders dan in de eerste bestreden beslissing werd rekening gehouden. Zij stelt uitdrukkelijk dat de gemachtigde zijn bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts heeft uitgeput nadat werd beschikt op de door de verzoekende partij ingediende aanvraag tot medische regularisatie (*in casu* bestaande uit een aanvraag tot verlenging van de toegestane machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet) en dat hij zich op die manier heeft geconformeerd aan het voormelde artikel 74/13.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde inderdaad in het kader van de eerste bestreden beslissing op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij is ingegaan. Op deze weigeringsbeslissing van 20 november 2019 wordt overigens ook uitdrukkelijk gewezen in de tweede bestreden beslissing om te onderbouwen waarom de verzoekende partij krachtens artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet niet meer voldoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Aangezien de Raad in het kader van het eerste middel echter heeft vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, kan niet langer worden aangenomen dat de gemachtigde op deze manier rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

De verwerende partij kan in haar nota met opmerkingen om deze reden ook niet langer dienstig verwijzen naar het medisch advies van 14 november 2019 waarop de eerste bestreden beslissing is gesteund.

Bijgevolg blijkt niet langer dat werd rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4.3 Het eerste en het tweede middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste respectievelijk de tweede bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 november 2019, waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, voordien toegestaan op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet langer mag worden verlengd, en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 november 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE